

Josef Lachendro

MALÁ RUDÁ

Josef Lachendro

MALÁ RUDÁ

Všem andělům v mém životě.

PROLOG

„Bolí to,“ vydechla hlasem tak jemným a příjemným, až se to zdálo nepřírozené. Své krátké, narychlo ostříhané vlasy si prohrábla pravou rukou, nanesla si tak do nich trochu krve ze hřbetu své ruky a některé naoranžovělé pramínky zbarvila doruda. Její dospělé ženské tělo se prohnulo při protahování bolestivých svalů. Malá bílá místnost plná vodních par se nepatrně otřásla.

„Musíme pokračovat,“ ozval se hlas stroje, tak chladný a prázdný, že dívce přeběhl mráz po zádech. Zavrtěla hlavou, rukama se chytila vzadu za kožený opasek a prohnula hrudník tak, aby bylo těžší se k rukám dostat. Trochu se pousmála, když si uvědomila, že vyprsila svá nevelká ňadra. Dětinský a šibalský úsměv se změnil v posměch chladnému stroji, který byl zabudovaný ve stěně. Myslí byla ještě dítě, ale její tělo už dávno ne.

„Já nechcu! Ono to bolí!“ vykřikla a pořád se, ovšem teď už nervózněji, stroji vysmívala.

„Musíme pokračovat,“ ozval se robotický hlas znovu, ale tentokrát trochu důrazněji. Dívčiny nohy se rozklepaly, třásla se, ale ne zimou. Postupně ji pohltil strach o její vlastní život.

„Ne!“ vykřikla zoufale. Začínala si uvědomovat, jak moc to všechno, co stroj dělal, škodí jejímu tělu.

„Spolupracuj, nebo tě budeme muset uspat,“ vyšlo ze skrytých reproduktorů vedle robotické paže stroje, ale tenhle hlas už robotický nebyl. Patřil někomu jejího věku a při zamyšlení byl hlas její mysli povědomý. V očích dívky se objevily perlové slzy. Pára, která zaplňovala místnost, ji obklopovala, až se v ní ztrácela. Pára zhoustla a ona si vzpomněla. Vzpomněla si, proč je v té místnosti, jak se tam dostala a matně na to, co bylo předtím.

„Prosím, už ne! Já už nechcu! Prosím! Musíte mě pustit!“ snažila se prosit o něco, v co už ani nedoufala. Snažila se vyškemrat to jediné, co si kdy přála, tedy alespoň to, co si pamatovala. Konec.

„Prosím, vrať se na místo a vlož dlaň do krevního skeneru!“ ozval se znovu hlas pro ni příjemnější než ten robotický. Zavrtěla hlavou a přitiskla se zády k vlhké zdi. Po hladkých zádech jí stékaly kapky, které se prosákly skrz tenké tričko. Místnost se znovu zatřásla, ale tentokrát daleko větší silou. Posuvné dveře vedle stroje se pomalu otevřely a za clonou z vodních par se objevila silueta postavy. Dívce podobně vysoká, ale o dost silnější osoba sklopila hlavu.

„Prosím, jdi ke stroji a vlož do něj ruku. Ty víš, že to nechci udělat,“ ozvala se postava mužským hlasem. Tak dlouho neviděla žádného jiného člověka, a i přesto, že věděla, co jí chce udělat, měla v očích slzy štěstí.

„Přišel jsi!“ vyhrkla šťastně a udělala krok směrem k němu. Oplatil jí to a natáhl do páry ruku jejím směrem. Zнала ho a věřila mu celým svým srdcem. Vzpomínky, které v ní jeho hlas vyvolával, byly hřejivé a šťastné. Co se muselo pokazit, aby se ocitla v téhle situaci?

„Dej svou ruku do toho stroje, prosím!“ vyslovil to tak výhružně, až se dívce vytratila radost z tváře. Opět zavrtěla hlavou a couvla zpátky ke zdi.

„Ty víš, co se stane, když to neuděláš,“ snažil se získat svoje a pomalu k ní přistupoval blíž. Už neměla kam couvnout, ale vzdát se nechtěla. Už nechtěla trpět a ani nevědět proč, už nechtěla jenom přihlížet tomu, jak ji okrádají o její život. Rozhodla se bojovat, naposledy bojovat za to, co chce, a nepřestat, dokud už nebude úplný konec. To dítě, které před chvílí měla v sobě, to dítě, které bylo v jejích očích, najednou dospělo skrze bolest a připravilo se na boj.

„Tohle není život,“ vzlykla, pravou nohou našlápla dopředu, levou upevnila pozici a ruce usadila před obličej jako obranu proti ránám, které mohly přijít. Na hrudník se jí tisknulo tričko s potiskem nějaké firmy, kterou znala, ale v tu chvíli jí bylo naprosto jedno, co je zač. Rozpustile se na ní vlnily maskáčové kalhoty držící převážně na koženém pásku.

„Mrzí mě to,“ ohlásil to jako ohranou frázi, kterou v její blízkosti používal až příliš často, a vydal se k ní rychlým krokem. Krátké rovnoměrně ostříhané zrzavé vlasy, vojenská uniforma a těžké boty, které v každém kroku měly tolik síly a odhodlanosti.

„Už nedovolím, aby to bolelo!“ varovala ho s hlasem plným zoufalství a levou nohu zapřela o roh mezi zdí a podlahou. Každou vteřinou byl blíž a její chvíle se blížila s ním. Byl nadosah a hranaté rysy jeho tváře jí byly až moc povědomé. Natáhl se, aby ji chytil za ruku a mohl ji odvést k přístroji násilím, ale ona byla připravená. Odrazila se připravenou nohou od stěny a odmrštila se tak přímo proti

němu. Ve vteřině sjela po kolenou na podlahu a vyhnula se tak jeho pravé ruce. Znovu se odrazila pomocí nohou, zapřela dlaně proti zemi a během několika mrknutí oka vyletěla z místnosti, zatímco on teprve doběhl ke zdi.

„Neopovažuj se!“ vykřikl, když si uvědomil, že je v pasti. Byla na něj moc rychlá, a než by stihl doběhnout ke dveřím, tak by je zavřela.

„Já už nechcu, aby to bolelo!“ vykřikla znovu, zběsile praštila do tlačítka na ovládání dveří, ale on se i přesto pokusil dostat ven jen proto, aby ji zastihl. Ocitla se v dlouhé chodbě lemované kovovými mřížkami skrývající potrubí. Všechno jí to bylo povědomé, hlavou jí probíhalo tolik myšlenek, že ani nevnímala, co jsou zač. V té chvíli bylo hlavní dostat se pryč. Ozvala se první rána pěstí do kovových dveří, což bylo také znamení toho, že se strážný jen tak nevzdá.

„Pusť mě ven a já zařídím, abys za to nebyla potrestaná!“ křičel a snažil se ji tak přesvědčit. Marně, už věděla, že je to lež, navíc chtěla svobodu a hodlala za ni bojovat všemi silami. Opřela se o stěnu vedle tlačítka a hlasitě oddychovala.

„Přeju si, abych ti to neudělal,“ ozval se jeho hlas znovu, akorát ze spodní části dveří, když se posadil na orosenou zem.

„Nepamatuji si tě,“ vydechla a otočila se ke dveřím čelem. Couvnula krok do temné chodby. Už jí bylo pozdě na to, aby se dobrovolně vrátila.

„Uteč, dřív než bude pozdě,“ zašeptal a ona nehodlala udělat nic jiného. Rozběhla se směrem, který považovala za nejlepší, a ignorovala náhlou únavu, která zaplavila její hlavu. Byli v podzemí a zvuk připomínající mohutný stroj jí to dosvědčil. Nohy ji bolely,

hlava třestila a oči se jí zavíraly. V několika momentech zapochybovala o svém rozhodnutí utéct, ale pokaždé se rozhodla právě tak, jak to cítila kdesi u srdce. Kovovými mřížemi pokrytá podlaha a stěny se změnily v betonové zdi a dlážděnou podlahu. Už byla blízko svému cíli, pocítila závan čistého vzduchu, který se řinul z konce chodby. Rychlé a tvrdé kroky, ze směru odkud utíkala, ji naplnily ještě větším odhodláním. Zrychlila na hranice svých možností, byla tak blízko a nehodlala prohrát.

„Mám tě na mušce,“ zazněl jeho hlas znovu, ovšem už to nebyl jen on. Někdo mluvil prostřednictvím jeho schránky, jako předtím on mluvil skrze mikrofon.

„Já už se tam nevrátím!“ zakřičela a pořád utíkala vstříc ke svému cíli, ke konci chodby. Jeho tvář se zacukala, v očích se objevily slzy a celé jeho tělo zaplnilo zoufalství a smutek.

„Je mi to tak líto!“ vykřikla schránka a po nekonečně dlouhých vteřinách odporu zmáčkla spoušť. Dívka klopýtla pod nárazem kulky, která se jí roztříštila o levou lopatku. Skácela se k zemi na břicho, ale pořád bojovala. V medově oranžových očích měla slzy a bojovnou jiskru, kterou už v tu chvíli nemohlo nic uhasit. Nehodlala prohrát a nechala žár uvnitř jejího srdce zakrýt neúprosnou bolest.

„Přestaň!“ ozval se strůjce toho všeho a ona neuposlechla. Dál, byť jen pravou rukou, táhla své tělo směrem ke konci chodby.

„Nevrátím se tam!“ vykašlala spolu s krví po jednom přitažení.

„Tohle tě nezabije, takže už to vzdej a přijmi svůj osud!“ jeho a přitom cizí hlas se blížil společně s kroky. Došel až k ní, bez jediné známky spěchu, a přitiskl ji pevnou gumovou podrážkou k zemi.

Zakvílela bolestí, stiskla zuby a slzy se jí spustily z očí, ale pořád se snažila bojovat. Pořád nehodlala prohrát, ne proti zrůdě, co jí tak dlouho ubližovala.

„Tohle není můj osud! Ty to víš!“ sykla jeho směrem. Sama nevěděla, o čem přesně mluví, ale něco uvnitř jí říkalo, že má pravdu. Že tohle všechno není to, jak to má skončit.

„Promiň, Rudá,“ znovu se ozval jeho pravý hlas. Bylo slyšet vzlykání a ona mu po dlouhé době zase viděla do očí. Měly stejnou naoranžovělou barvu jako ty její a spolu s rysy obličeje, které mu byly vlastní a tolik podobné těm jejím, se snažil získat kontrolu nad vlastním tělem. Dívala se upřeně na něj a svým výrazem prosila o jediné. O konec a s ním slíbené osvobození.

„Odpouštím ti, Rudý,“ vydechla a zavřela oči, aby se jí nemusel dívat do proslzených očí a ulehčila mu tím to nejtěžší. Poslední výdech byl její nejsladší, protože věděla, že po něm už žádná bolest nebude. Věděla, že všechno to, co zažila, bude pryč jako by to smyla voda, a užívala si tu představu svobody a klidu.

„Neopovažuj se, Rudý! Jestli to uděláš, naše testy půjdou vniveč a budeme muset začít od začátku!“ ozval se jeho vlastní hlas. Okřikl sám sebe a bylo vidět, že se bojí následků. Chtěl to udělat. Musel to udělat. Pro ni, vždycky by pro ni udělal všechno, ale ještě před chvílí to nebyl on. Byl to ten, co ho ovládal. Zmáčkl spoušť, její plíce už vzduch nenabraly, naposledy vydechla několik kapiček krve. Její srdce přestalo tlouct a horké slzy už padaly jen z jeho provinilých očí.

Vyhrála, dokázala utéct před tím vším. Bojovala za svobodu a získala ji. Všechny ty dny, měsíce a roky, které strávila tam dole, jako

by nikdy nebyly. Vybojovala si zapomnění a on jí pomohl. Nehodlala prohrát a on to nedovolil, ne kvůli němu. Osvobodil ji z utrpení, které si nikdo nikdy nezasloužil. Osvobodil ji z toho, do čeho ji dostal. Chtěla mu pomoci a stalo se jí to nejhorší. Chtěla zachránit toho, koho měla ráda, svou krev, svého malého bratříčka. Byl zase pryč, odešel se slzami v očích, odešel od bezvládného těla malé Rudé, aby jí dal čas.

1. KAPITOLA

Všude kolem mě to bylo cítit povědomou vůní. Neměla jsem ji ráda, ale patřila ke mně stejně jako moje... Nevěděla jsem, jak by ta věta měla končit. Pomalu jsem nabrala vzduch do plic a spolu s ním i ten zápach. Pokusila jsem se pohnout, ale něco mi v tom bránilo. Ozval se hlasitý zvuk povědomého stroje, který projížděl jen kousek ode mě. Zvuk se ztišil a pach zmizel. Oddalující se hlasité kroky, postupně mizející do prázdna, najednou ztichly úplně. Otevřela jsem oči a spatřila okolní svět pohlcený v plamenech.

„Co se to děje?“ zeptala jsem se směrem do temné chodby, ke které jsem byla otočená čelem. Oheň se plazil po okolních stěnách jako nějaký slizký lišejník, snažící se jít za světlem, ovšem žádné světlo jsem neviděla. Samotné plameny zářily chladným dech beroucím světlem, které neosvětlovalo ani píd' z místa, kde jsem se zrovna ležela.

„Kde to jsem?“ zeptala jsem se plná paniky a strachu z toho, proč nemůžu pohnout ani špičkou prstu. Nikdo se neozval nazpět, ale něco se změnilo. Do té doby chladné plameny se začaly zahřívat a pálit mou kůži. Namáhavě jsem sklopila hlavu, podívala se na své bezvládné končetiny a slabé tělo. Triko s potiskem nějaké firmy a maskáčové kalhoty, pod vlivem neexistujícího světla, vydávaly jakýsi světelný odraz. Temná lepkavá kapalina se roztékala po celém mém oblečení.

Na bílém triku už zbývalo jen logo, něco se se mnou dělo. Znovu jsem se pokusila pohnout prsty na ruce, krev se rozproudila a já tak mohla cítit i špínu za nehtem ukazováčku.

„Měla by být někde tady!“ ozval se drsný mužský hlas. Plameny se přeměnily a každý jejich jazyk měl najednou zelenou barvou. Zvuk stroje hlasitě dozněl a kroky se začaly přibližovat. Podívala jsem se znovu na svůj trup a rozhodla se, že ho rozhýbu ještě předtím, než kdokoliv přijde.

„A jak se jí vůbec povedlo utéct? Vždyť je to blbost, aby zrzkovi kdokoliv utekl, ne?“ ozval se druhý monstrózně hrubý hlas. Na hranici mých plamenů jsem zahlédla stíny a na chvíli zaváhala. Tak bylo tam světlo nebo ne?

„Co jsem slyšel, tak to byla jeho sestra,“ odvětil mu první hlas. Postupně se přede mnou objevili dva statní muži. Chtěla jsem věřit tomu, že bych tam na ně měla počkat, ale něco mi napovídalo, že to není dobrý nápad a to, že se moje tělo najednou rozhodlo spolupracovat, to jenom potvrdilo. Zapřela jsem se rukama o zaprášenou zem a pokusila se vstát. Nepodařilo se a já dopadla zpátky na záda.

„Támhle je,“ hlesl druhý. Na vteřinu jsem cítila jejich pohledy na své kůži, která se zdála, že shoří. Musela jsem vstát a utéct, přičemž se mi krátil můj drahocenný zbývající čas. Znovu jsem zapřela ruce do země a konečně se alespoň posadila do sedu, kdy se moje tělo podpíralo napnutými pažemi.

„Je naživu!“ zakřičel silnější hlas a obě dvě mužské postavy se rozběhly mým směrem. Zamračila jsem se a pokoušela se o další

pohyb. Dětilo nás jen asi pět kroků a já pořád vnímala zuřivé plamínky kolem nás. Ve slabém světle se cosi zalesklo, postoj muže stojícího po mé levé ruce se změnil. Svíral zbraň a byl připravený pálit.

„Ani se nehni!“ okřikli mě oba najednou. Naklonila jsem hlavu ve snaze překonat stíny a zahlédnout jejich tváře, ovšem neúspěšně.

„Velký a imbecil jsou tady, o přezdívky se rozdělte, jak chcete,“ ozval se můj hlas i přes to, že jsem nic říct nechtěla. Nastalé ticho prořízlo zavrčení většího z nich. Vydal se směrem ke mně zuřivým krokem a rozhodně mi nechtěl pomoci, spíš právě naopak. Vytěsnila jsem fakt, že pro ně nejspíš neviditelné plameny pohlcovaly všechny stěny kolem, a taky to, že si nepamatuju ani vlastní jméno.

„Zůstaň tam, kde jsi, nebo tě provrtám ještě jednou!“ vyhrkl kousavě ten držící zbraň, zatímco se jeho parťák přibližoval ke mně.

„Ještě jednou?“ zeptala jsem se zmateně a ruce přemístila na svůj hrudník, pak ruce, nohy a nakonec ramena kontrolujíc sebe sama. Co tím myslel, ještě jednou? Prohlížela jsem své tělo a ani si nevšimla obra, který stihl překonat nemalou vzdálenost. V hlavě mě bodal jeho zkoumavý pohled a na svaích mi těkal pohyb, když se muž pokoušel přiblížit mohutnou rukou.

„Nehýbej se, ať ti můžu dát pouta,“ vysvětlil obr, ale nikdy jsem neměla v úmyslu ho poslechnout. Vzhledla jsem vzhůru, abych spatřila jeho tvář. V okamžiku, kdy se moje oči přizpůsobily světlu, jim bylo těžké uvěřit. Otrhaná lebka s několika kusy masa a kůže visících z lícních kostí mi vyrazily dech. Jeho oči doruda zbarvené, avšak prázdné, tlačily můj pohled zpátky. Cukla jsem vyděšeně

pohledem a vyletěla na nohy naprosto bez problémů, div se mi muž nepodařilo srazit cestou.

„Říkal jsem, zůstaň na místě!“ okřikl mě muž držící pistoli, ale já věděla, že neuposlechnu.

„Ty to nevidíš?“ vyhrkla jsem zoufale a otočila se na střelce čelem s rukama daleko od těla. Obrovitý muž jen stál kousek ode mě a vyčkával. V břiše mi cosi říkalo, že mužova zbraň vystřelí a bylo jen otázkou času, než se moje předtucha naplní. Na kraji oka jsem zahlédla, jak se obr pohybuje, a uvědomila si, že nemám moc času. Pomalu jsem odpočítávala vteřiny, než na mě zboku skočí a bude se mě snažit udržet, než ke mně jeho parťák dojde a pokusí se mi nasadit pouta.

„Máš poslední šanci jít s námi dobrovolně,“ oznámil mi obr a už se připravoval na svůj zásah nataženou pravou pěstí. Zavrtěla jsem hlavou a zaposlouchala se do zvuků prostředí. Jeho pohyb byl slyšet, když se lámal o vzduch. Čekala jsem na příležitost a v nejlepším momentu couvla o krok zpátky, chytila obra za ruku a přehodila ho vší silou před sebe. Přistál na kolenou přesně podle plánu. Chytila jsem ho co nejpevněji pod krkem a stiskla mu hrtan. Cítila jsem jeho dolní čelist, a když si moje mysl uvědomila, že se dotýkám shnilého masa, tak se ve mně cosi hnulo.

„Pojď blíž a ukaž mi tvůj ksicht!“ vykřikla jsem na muže se zbraní a on poslechl, když si uvědomil, v jaké pozici jeho kolega lapá po dechu.

„Vždyť mě znáš!“ oplatil mi křik a pokusil se na mě zamířit přes malé mířidlo na dlouhé hlavní. Zmáčkla jsem obrovi krk a donutila ho tak vydat chroptivý zvuk, načež ozbrojenec sklonil hlavě.

„Dělej, ty šeredo!“ vyplivla jsem a čekala, co se před mýma očima objeví. Udělal krok tak, abych viděla na jeho kostěnou tvář. Obličej podobný tomu, co ho vlastnil jeho kolega, akorát s trochou více masa, mi zase znechutil svět.

„Co jste zač?“ zakoktala jsem a stisk povolila. Obr se nadechl a střelec zaváhal nad svým dalším krokem.

„Co jsme zač?“ oplatili mi to oba najednou.

„Vy to kruci nevidíte? Ty cáry masa?“ zazoufala jsem a začala dýchat hlouběji. Jejich reakce mi napověděla, že to opravdu bylo jen v mé hlavě.

„Nech nás ti pomoci,“ zkusil střelec a založil zbraň za opasek, odkud ji původně vytáhl. Na to jsem čekala. Kolenem jsem se zapřela o obrovu páteř a pevně se proti ní obořila. Zaskuhral bolestí a zhroutil se k zemi. Otočila jsem se na patě a rozběhla se co nejrychleji směrem od střelce, i jeho na chvíli bolestí paralyzovaného kolegy. Věděla jsem, že začne střílet, ale do té doby mi zbývalo dost času, přeci jen zbraň schoval. Další souprava stroje projížděla kolem.

„Stůj, ty mrcho!“ zakřičel střelec, když se snažil se mnou držet krok. Po dlouhém váhání a náročném běhu za mnou vystřelil jedinou ránu a trefil se. Kulka zasáhla moje pravé lýtko a prošla skrz kost. Viděla jsem, jak bílé střípky a prášek s rudou krví vylétá z mé nohy a zdobí plameny zasaženou zem. Kulhala jsem dál a zase se ozval výstřel, ale tentokrát nějak tlumený, jako by už dávno odezněl. V místě

lopatek mě udeřilo silné kopnutí, na chvíli jsem ztratila rovnováhu a prsty levé ruky zabrouzdala po zemi. Snažila jsem se bojovat proti bolesti, která se postupně vlévala do mé hlavy jako voda do sklenice, ale nešlo to.

„Promiň, Rudá,“ ozval se cizí hlas uvnitř mé vlastní hlavy, který musel patřit někomu opravdu důležitému, ale ani náhodou mi na jazyk nemohlo přijít jeho jméno. Určitě jsem si ho měla pamatovat, ale jediné, co mi to v tu chvíli dalo, byla síla dokulhat se k malému, nejspíš neexistujícímu světlíku. Konec tunelu, u kterého jsem se ocitla, byl přímo nad kolejnicí. Střelec se blížil, stejně tak i můj vlak, který jsem nesměla zmeškat. Nadechla jsem se a otočila se střelci výsměšně čelem.

„Jdi do pekel!“ vykřikla jsem v naději, že pro jednou mine. Cítila jsem sílu vlaku pod sebou a připravovala se na tvrdý pád. Vystřelil a jeho střela jako vždycky předtím trefila. Zasáhl můj hrudník a umístil kulku pár centimetrů pod srdce. Zavřela jsem oči a vydechla kapičky krve. Náraz kulky donutil mé tělo přeletět přes okraj, přímo nad vlakem. Stiskla jsem oči a modlila se, abych dopadla správně. Dopad na kovovou střechu jednoho z vagónů mě dostihl jako rána pod pás a donutil mě vyplivnout další krev. Měla jsem pocit, jako bych už dávno měla umřít.

„Za tohle nás vyhodí,“ povzdechl si větší z mužů.

2. KAPITOLA

„Dýchej a snaž se nehýbat, hlavně ne hrudníkem!“ ozval se udýchaný starostlivý hlas. Zhluboka jsem nabrala vzduch do plic a pořád se zavřenýma očima zkusila zvednout hlavu.

„Říkal jsem nehýbat!“ zakřičel rozpačitě, ale bez jediné kapky vzteku. To se mu lehce řeklo, to jsem jako měla přestat dýchat? Položila jsem hlavu v rychlosti na zem, až se ozvala rána. Majitel hlasu cosi zamručel, ale to mi v tu chvíli bylo úplně jedno. Po nějaké době a několika neúspěšných pokusech pohnout jakoukoliv částí těla jsem konečně zvedla hlavu.

„To se ti lehce řekne! To mám přestat dýchat?!“ vyjela jsem najednou a rozhodně přitom pořád dost prskala krev. Pocítila jsem jeho ruku na mém zátylku a druhou na rameni. Pokoušel se mě nadzvednout, ale moje tělo bylo bezvládné, a tak se musel potýkat s celou mojí váhou sám.

„Obvázal jsem vám tu ránu pod srdcem. Bylo to těsné, ale vypadáte, že přežijete,“ hlesl a zvedl mě v náručí.

„Měla bych být mrtvá,“ vydechla jsem s další krví, pořád jí bylo nějak moc. Skoro se i zdálo, že bych měla alespoň vykrvácet, ale ani to se mi nepovedlo. Zhluboka jsem dýchala a snažila se otevřít oči.

„Ano měla,“ odpověděl a se mnou v náručí někam kráčel. Nesl mě, jako by mě znal, jako bych pro něj něco znamenala. Otevřela jsem oči

a přes kapičky krve nabírala vzduch do plic. Spolu se slinami se mi u pusy dělaly malé rudé bublinky.

„Kde to jsem?“ zeptala jsem se ho a donutila ho tak zastavit se na místě. Byli jsme na cestě ke schodům osvětleným tím nejostřejším světlem, které byly tím jediným, co jsem dokázala vnímat. Pokusila jsem se nabrat do plic co nejvíce vzduchu a konečně rozhybat své tělo.

„Prosím, položte mě!“ nenechala jsem ho odpovědět. Hlavou, přitisknutou k jeho hrudníku, jsem cítila, jak zklamáním vrtí hlavou. Poklekl a pak mě opatrně přesunul na chladnou kachličkovou zem. Zavřela jsem oči a soustředila se na pohyb jedním prstem.

„Jsme pod radnicí, zastavuje zde metro. Chtěl jsem vás vynést nahoru a nechat odvézt do nemocnice,“ řekl a kousek couvl. Všude kolem byly hlasité zvuky a nepříjemné světlo, ale proč jsem viděla jenom schody a slyšela jen jeho hlas? Malíček na pravé ruce se pomaličku pohnul, po něm následovaly i ostatní prsty a zbytek paže.

„Spadla jste z nebe jako anděl,“ vydal ze sebe po chvíli čekání. Stál u mě a hlídal každý můj neopatrný pokus o pohyb, až do chvíle, kdy jsem byla schopná se sama hýbat. Oživilou rukou jsem nahmatala svůj hrudník, pak nohu. Přejela jsem prsty po pravé noze a pocítila teplo. Byla od čerstvé mazlavé krve. Mým tělem proletěl záblesk a donutil mě pevně sevřít oči. Vyletěla jsem na nohy a z části se podlomila na zraněné lýtko. Nechtěla jsem vidět, jak svět vypadá, protože ty plameny mé bolesti mě nepřestaly doprovázet, cítila jsem jejich nelítostný žár všude okolo. Kolem byli lidi a nějaký idiot hledící do mobilu do mě vrazil.

„Hej!“ zakřičela jsem, když jsem padala a skončila na kolenou. Z šoku jsem otevřela oči a spatřila stěnu plamenů, kamenných destiček a lidí. Ucítla jsem pohled všech kolemjdoucích a všech čekajících na to, až se uvolní metro, aby se dostali tam, kam potřebovali. Neviděla jsem žádné tváře a byla jsem za to ráda. Od setkání s Velkým a Imbecilem jsem se bála všech, kteří mohli mít stejnou tvář. Muž, který mě sundal z vagónu, ke mně přispěchal, nepříliš šetrně chytil za podpaží a postavil zpátky na nohy.

„Kdo jsi?“ zeptal se mě najednou hlasem, který napovídal tomu, že se něco změnilo. Zněl omámeně a jakýmsi způsobem mě začínal děsit. Pořád jsem se snažila soustředit na zem a hledala způsob, jak se vyhnout pohledu na jeho tvář. Vyřešil to za mě a chytil mě za bradu, zvedl můj obličej tak, aby mi viděl do očí, ale já je stihla zavřít.

„Prosím! Nenuťte mě!“ zakřičela jsem tak, aby to slyšelo co nejvíc lidí, protože jsem věděla, že ho to donutí se stáhnout. Spletla jsem se a ani na chvíli jeho posedlá nálada nepřestala.

„Otevři oči!“ řekl hrubým, ale klidným hlasem. Zavrtěla jsem hlavou a poslepu zkusila udělat krok od něj, ale jeho ruce mě držely na místě.

„Otevři je!“ přidal na hlase, ignorující všechny lidi kolem. Stiskl mou spodní čelist a snažil se mě donutit silou, jen abych otevřela oči. Jeho stisk sílil a mě nezbyvalo nic jiného, než obě dvě oči otevřít. Okamžitě se mi naskytl pohled na jeho kostěnou tvář. Čistá bílá lebka bez jediného kusu masa a za ním po zdech se plazící plameny mi už nenaháněly tolik hrůzy jako předtím, ale i tak se mi z očí spustily slzy

a moje tělo se začalo cukat. Chytila jsem ho za zápěstí a snažila se vymanit z jeho sevření.

„Prosím! Pusťte mě!“ zakřičela jsem a lidi se na nás znovu podívali, tentokrát zkoumavějšími pohledy. Pustil můj obličej. Rozhlédla jsem se kolem a zděsila se. Můj pohled prvně spočinul na maličkém děvčeti, jak probíhá skrz obrovský dav lidí. Její tvář, stejně jako u všech ostatních, postrádala život. Jenom lebka s malými pozůstatky masa. Rozklepaně jsem vydechla a začala couvat směrem ke schodům.

„Stůj, ty malá mrško!“ zvolal muž. Uvědomila jsem si, kdo to doopravdy je. Podle postavy a hlasu to byl postarší muž v černém obleku s krátkými šedými vlasy jen na vršku hlavy. Byl to kněz. Dostal mě ze střechy vagónu a nenechal se dlouho čekat, aby mi mohl jít po krku.

„Tak na to zapomeň!“ oplatila jsem mu pohrdavě a začala kulhat směrem ke schodům. Noha, hrudník a hlava mě šíleně bolely, ale nebylo to nic proti touze utéct. Protlačila jsem se skrz mladý pár líbajících se lebek, z čehož jsem byla zděšená a tak nějak i znechucená zároveň. Doufala jsem, že na povrchu bude všechno v pořádku, tak nějak jsem doufala, že když vyjdu na sluneční světlo a podívám se na jakoukoli tvář, uvidím něco jiného než smrt. Rozběhla jsem se do schodů, skrývající svůj pohled před všemi, co šli proti mně.

Pomalu se rozednívalo a já zase spadla zády napřed. Tentokrát na chodník přímo před vchodem do metra. Nějaká malá osoba se semnou srazila a spadla přese mě. Ležela břichem přes moji hrud' a bránila mi tak v dalším pohybu. Nic jsem neřekla, ani nevydala

žádnou hlásku, jen jsem hleděla k nebi a zírala přímo do slunce. Nic takového jako slunce, oblohu a ptáky, letící kam se jim zachce, jsem dlouho neviděla. Už dlouho jsem nebyla venku. Ale venku odkud? Kde jsem byla tak dlouho, že jsem si to ani nepamatovala? Co se to stalo?

„Promiň, jsi v pořádku?“ ten hlas. Vtančil do mojí mysli a zakořenil pěkně hluboko. Chtěla jsem z toho hlasu slyšet víc, chtěla jsem, aby to byla první věc, kterou ráno uslyším a taky ta, kterou uslyším předtím, než usnu.

„Pomoc,“ bylo jediné, co můj mozek dokázal vyprodukovat, najednou podivně slabým hlasem. Dívka namáhavě vstala a rychle se zvedla. Když spatřila to, jak vypadám, zděšeně vydechla.

„Co se ti proboha stalo?“ vyplivla a hned se vrhnula ošetřovatelsky k mojí noze. Snažila se zastavit krvácení, které jsem už ani necítila a to jakkoliv. Tlačila na ránu a po zjištění, že na to já ani rána nereaguje, toho nechala. Přesunula se k mému hrudníku, zatímco lidi kolem nás procházeli, jako bychom byly jen jakýmsi ubohým představením.

„Někdo tě postřelil a hned dvakrát!“ zakřičela a prohmátla sval, ve kterém tkvěla kulatá rána. Rychle to vzdala a své ruce přesunula k mé tváři. Její hebké dlaně přejely po mých tvářích. Nechtěla jsem, aby to kdykoliv přestalo, ale pořád jsem jí neviděla do tváře. Zesmutněla jsem, když jsem si uvědomila, že to jak bude vypadat, bude stejně děsivé jako u všech ostatních. Natáhla jsem znavenou levou ruku a dotkla se té její. Stiskla jsem její dlaň a z oka se mi vyloudila maličká slza.

„Prosím,“ vydechla jsem a zavřela oči. Přesunula jsem její ruku na svá víčka a podržela ji tam. Chladila, a moje oči konečně mohly v klidu přestat tékat ze strany na stranu. Pochopila to a zakrývajíc mi část tváře, mi pomohla postavit se na nohy. Musela vědět, že není normální, abych v tomhle stavu chodila, natož vůbec žila, ale něco mi říkalo, že právě ona to pochopí.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se po chvíli, když jsme kráčeli nějakou dobu po ulici. Nechávala jsem se řídit jejími jemnými pohyby, zatáčením i zpomalováním u přechodů a malých schůdků.

„Nevím,“ odpověděla jsem jí a zvlažila její prsty dalšími slzami. „Máš nádherné vlasy,“ hlesla a trochu mi je volnou rukou prohrábla, aby mi dala vědět, že to myslí opravdu vážně. Trochu mě zatáhla a vytáhla z nich tak trochu krve. Zasmála se roztomilým smíchem.

„Proč ti mám držet zakryté oči?“ její medový hlas mi znovu zvedl koutky, ale obsah věty mě rozesmutněl víc než předtím. Nemohla jsem jí to říct přímo, mohla by si myslet, že jsem úplný blázen.

„Jsem alergická na slunce, a když se mi spálí sítnice, tak už nikdy neuvidím,“ vyhrkla jsem v naději, jak jsem nad tou otázkou vyžrála.

„A co ty čtyři rány?“ povzdechla si, když si uvědomila, že jí lžu. Něco mi celé té větě nesedělo.

„Čtyři?“ trvalo mi, než jsem přišla na informaci, která se zdála jako nesmysl. Neodpověděla, ale jako znamení souhlasu pokývala mou hlavou. Měla smysl pro humor a nechávala každým svým malým vtípkem kousek mého srdce veselejší.

„Kam mě to vedeš?“ zeptala jsem se po několika minutách, když už ani jedna z nás nepromluvila ani slovo.

„K sobě domů, kde jinde bys mohla být v bezpečí?“ odpověděla mi a mě zase něco došlo. Minimálně jsem ji vystavovala nebezpečí, o kterém jsem ani já nevěděla, co všechno může přinést, ale všechny ty situace, které se za posledních pár hodin odehrály, by se mohly tak nějak opakovat a to jsem nemohla dopustit. Ne s ní poblíž. Chytila jsem její ruku na mém obličejí a chtěla ji sundat. Nedovolila to, postavila se přede mě, pořád držící svou dlaň na mých očích.

„Někdo tě sleduje,“ prohlásila a pak se naklonila tak blízko k mé tváři, že jsem cítila její dech na svých rtech. Její ústa voněla jako nějaké sladké ovoce a nic se mu nemohlo vyrovnat. Přiblížila se ještě víc a přitiskla své rty k mým. Kde byla ta lebka, jako u všech ostatních? Oddálila se a sundala ruku, poté položila dlaně na moje uši, aby mezi našimi tvářemi byl už jenom náš dech. Otevřela jsem oči a zahleděla se do těch jejích.

„Jsou nádherné,“ vydechla, ale já se na odpověď ani nezmohla. Pořád, po několika dlouhých vteřinách, jsem nebyla schopná slova, ale to mi nebránilo nesmyslně něco blekotat. Hnědé spirály, které šly od jejích zorniček až na konec bělma, mě přinejmenším ohromily.

„Je to vrozená vada, ale ty tvoje,“ vydechla jako by spatřila čistý zázrak.

„Jsme tu,“ usmála se a myslela tím podle všeho její byt. Zavřela jsem oči a ona mě zase vedla, tentokrát za ruku jako bychom byly pár. Vyšly jsme několik pater schodů, až jsme se octly ve třetím patře.

Plameny tam pořád byly, ale když jsem svírala její ruku, hrál mě spíš pocit, že na mne v tu chvíli nedosáhnou.

„Říkali mi Rudá,“ vzpomněla jsem si na jedinou maličkost, kterou jsem si nejspíš pamatovat nechtěla. Rudá. Znělo to tak hloupě, skoro jako název nějaké pitomé metalové kapely, která si myslí, že je nějak průlomová.

Dovedla mě k posteli a nehledě na to, kolik krve jsem na sobě měla, mě položila na měkkou matraci. Při dopadu jsem vydala podivný skuhravý zvuk bolesti, která se najednou ozvala. Stiskla jsem oči a pokusila se ji zahnat. Nedařilo se, tak jsem i přes to otevřela oči a pohlédla na strop a lustr z nějakého do zelena obarveného plastu. Snažila jsem se utřídit si myšlenky, zhluboka přitom dýchala a snažila se ignorovat plameny, které se plazily nahoru ke kotouči lustru.

„Sundám ti to zakrvácené oblečení,“ ozval se její hlas a já se zhrozila. Zavrtěla jsem hlavou v zoufalé snaze ji přesvědčit o tom, že to vůbec není nutné.

„Musím to udělat,“ snažila se a já se pořád chtěla bránit. Přistoupila k mojí hlavě z levé strany a připravila se na chvíli, kdy přistoupím na svléknutí zakrvácených kusů oblečení. Doufala jsem, že to nechá být a mě dovolí se vyspat. Sklonila se svou tvář k mým očím a zadívala se do mých zorniček a já do těch jejích.

„Je to skoro jako droga,“ hlesla a přejela mi pravou rukou po vlasech. Zaskuhrala jsem a cukla trochu hlavou. Pozastavila se, odhrnula mi vlasy a zastavila se na jednom bodě na straně hlavy.

„Co to je?“ zeptala se a já zavřela oči. Zamručela jsem a přehodila si pravý loket přes obličej. Zastavilo to světlo a já mohla pomalu usnout.

„Vypadá to jako střelná rána, ale skoro jako by se to už zahojilo,“ vydala ze sebe po chvíli ticha. Cosi mi v hlavě zase probudilo myšlenku, že svou přítomností ji vystavuju pro ni zbytečnému nebezpečí.

„Proč nejsem mrtvá? Tolik ran by nepřežil nikdo ne?“ zeptala jsem se v naději, že něco řekne, že mi něco napoví, aby mě uklidnila. Pravou dlaň mi položila na ruku přehozenou přes obličej a pomalu přejela směrem k zápěstí.

„Hollow. Říkej mi Hollow,“ špitla a během pár vteřin a několika kroků zmizela z ložnice. Ovšem netrvalo dlouho a byla zpátky, zastavila se u mé hlavy a zhluboka se nadechla. Svou dlaň položila na mou pravou a já pevně stiskla.

„Musím ti sundat to triko,“ zesmutněla a já ruku sevřela ještě víc.

„Čekala bych, že mě prvně někam pozveš,“ ujelo mi. Sundala jsem ruku z obličeje a natáhla ji před sebe. Posadila jsem se a připravila se na sundání trička. Zvedla jsem pohled k ní a spatřila mírný úšklebek, který zplodila, když se snažila schovat úsměv. Přejela mi prsty po břichu a sjela až ke spodnímu lemu trička, potom ho postupně vytáhla tak, aby ho mohla sundat. Zasyčela jsem bolestí, když najednou nadzvedla látku přilepenou na celém hrudníku.

„Jak dlouho jsi musela krvácet, aby té krve bylo tolik sakra?“ vyhrkla a přestala tahat látku z těla. Položila jsem levou ruku na její zápěstí.

„Budu to muset odštíhnout, takže doufám, že to triko nemáš moc v lásce,“ hlesla po chvíli přemýšlení a já pustila její ruku. Zavrtěla jsem hlavou a tvrdohlavě se pokusila vstát. Kupodivu se mi to podařilo a já se octla přímo před její kulatou tváří a konečně jsem si ji mohla pořádně prohlédnout. Jediná myšlenka, na kterou jsem se zmohla, byla jak nádherná Hollow je.

Ofina jejích krátkých kaštanových vlasů jí padala do očí. Červené tváře a její oči tvořily nepřekonatelnou kombinaci. Natáhla jsem levou ruku v šílené bolesti směrem k jejímu obličejí, přejela jí hřbety prstů po pravém líčku a rozmazala jí tak trochu krve po kůži. Dívala jsem se do jejích očí a snažila se přijít na to, proč ty spirály vypadají tak přirozeně.

„Copak se děje?“ zeptala se a moji ruku si na tváři přitiskla. Zavřela oči a svou tvář na mou ruku v podstatě položila.

„Dovol mi ti pomoci,“ pošeptala a pomalu si sedla na postel, moji ruku zanechávajíc ve vzduchu. Chvíli mi trvalo, než jsem si začala uvědomovat všechno to, co se stalo.

„Střelili mě, prvně do hlavy, pak do nohy, lopatek a nakonec do ramene,“ vyjmenovala jsem všechno, co mě bolelo, a otočila se na ní.

„Co jsem provedla, že mě chtěli zabít?“ podivila jsem se a znovu si všimla plamenů, které podivně slábly.

„Pořád jsem naživu, dýchám, chodím a mluvím, ale bojím se. Pořád se bojím toho, co bylo předtím. To jsem tak špatná? To jsem